

„Gorjul e o regiune de surprize...” (Tudor Arghezi)

w.w.w.gazetagorjului.ro

Gazeta Gorjului

revistă de cultură / apare lunar la Târgu Jiu

seria nouă / anul I / nr. 1 / 15 ianuarie 2025 / 16 pagini

un proiect editorial susținut de S.C. GORJEANUL S.A.

Ziua Culturii Naționale

Un brand uitat?

Istoria a făcut ca presa noastră „de provincie” să cunoască aceleași neliniști cu ale timpurilor anatimizate pe care le-am petrecut toți, nu fără unele justificări condiționate de grija eventualelor „restituiți”. La Târgu Jiu, destinul unui ziar - „Gazeta Gorjului” - apărut prin forța împrejurărilor la reorganizarea administrativ-teritorială din 1968, e de urmărit și pare a putea oricând fi reclădit cu fervoare, înfruntând nedumeririle și remarcile lipsite de protocol ale unora, ajunse deja pagini de istorie recentă bântuite de o patină inevitabil devenită clasică.

După '89, ziarul a mai încercat de câteva ori să prindă viață și să conteze în peisajul revuistic local, cedând de fiecare dată din varii motive în fața prea multor înfruntări de tot felul, abandonat definitiv unor halouri înșelătoare chiar cu sprijinul necondiționat al vechilor reflexe moștenite.

Întâmplarea face ca tocmai acum, la ceas de mare sărbătoare, să dăm curs unor mai vechi promisiuni și chiar de Ziua Culturii Naționale să purcedem încrezători la o nouă provocare: lansarea pe piața de profil, urmare unui proiect editorial susținut de S. C. Gorjeanul S. A., a noii reviste de cultură - Gazeta Gorjului -, cu o frecvență neapărat lunară, folosind prin bunăvoință juridică numele mai vechiului brand, pe care lumea cititorilor l-a cam uitat. Vom încerca să folosim cu deosebire rezerva de intelectuali care au confirmat cu performanță în locurile unde soarta i-a trimis prin repartiție.

„Gorjul e o regiune de surprize...”

E o mai veche constatare de suflet a poetului Tudor Arghezi, pe argumentele căruia, valabile în totalitate și astăzi, ne vom sprijini și noi în demersul prin care vom încerca să vă stărnim interesul față de realitățile noastre culturale.

Ziua lui Eminescu ne oferă șansa nesperată de a fi cu adevărat curajoși, alocând *Poesiei* toate paginile revistei, cu o generozitate ieșită din tipar și nu lipsită de anume interese, care-i va indispune sigur pe cei ispiți doar de patima unui demon însingurat și lipsit de virtuți jurnalistice.

Această nouă revistă de cultură are menirea să traseze planurile unui viitor proiect cultural de... județ, Gorjul meritând o ierarhizare organizată a tuturor valorilor, identificate sistematic și supuse unei transparențe fără echivoc. Numai așa vom reuși să suplinim lipsa generală de aderență declarată la ceea ce îndeobște numim cultura de lângă noi și că, nu e nicio îndoială, doar aceasta reprezintă în ansamblu sinteza sufletească a locului. Urmărind cu obstinație și nescăzută admirație istoria prin personalitățile ei demistificate cu voluptate analitică și așezându-le, într-o o logică asumată, pe lista scurtă ce urmează a se constitui într-o efigie declarată unicat, acceptăm unanim interesul tuturor pentru teritoriile guvernate cultural.

Iată-ne din nou, într-un alt colț de pagină, de data asta în noua revistă de cultură „Gazeta Gorjului”, atârnată curajos la prima-i apariție pe fruntea unui an plin de provocări și speranțe, încercând să ținem pasul cu actualitatea culturală printre oamenii unei alte lumi, lume care se reinventează în fiecare zi cu puterea neștiută încă a inimilor noastre.

Vasile VASIESCU



Sculptură de Paul Popescu

Gelu BIRĂU

Presupunere

Presupun ca există un spațiu
între litere și umbra literelor,
unul de altul luminat
cu asprimea cunoașterii.
Presupun că există și o memorie
a mâinii care scrie despre sine
ca despre rădăcina unui copac alb.
Oricum mă includ în speranța
cu care pereții apasă tentant
somnia în tâmpile
și mai presus de acestea înfloritul mitic
al seminței.

La început

La început era poetul
și poetul era de la Dumnezeu
și Dumnezeu era poetul.
La început poetul era nevăzut
și ochii lui alergau prin văzduh
și ochii lui alergau pe pământ
și prin iarbă alergau ochii lui.
El mângâia câmpul,
el mângâia iarba,
copacii prea mari și prea mici,
păsările și toate viețuitoarele
și mâinile sale erau văzute
alergau prin iarnă și prin vară
prin noapte și ziua
și prin pustiu alergau ca și prin grădini
în somn și în veghe.
Și mult mai apoi când totul
a devenit inexprimabil
Dumnezeu l-a transformat pe poet în cuvânt
și toate prin el s-au luminat.

Cel mai frumos

Cel mai frumos nume de oraș
e Târgul
adică pecetea cea mare a comunicării,
efervescenta peripatetică
a lumii.
Amar sau Dulce
el se desface înnobilit de culoare
pe umerii străjilor.
Cel mai frumos nume de oraș
e Târgul
Subțiratic și moale ca o femeie
purtându-și umbra de aur
peste vitralii.
Cel mai frumos nume de oraș
este Târgul de pe Jiu.

Bună seara

Tu ai spus bună seara
și s-a făcut foarte seară
au fost chiar aprinse luminile orașului.
Tu ai spus bună dimineața
și chiar a devenit extrem de bună.
Acum îmi teamă de o anume
frază.
Tu... nu ai mai spus nimic



Duminică dimineața

Duminică dimineața o pasăre gri
se lipește în ochii mei ca pe o fereastră,
i se aprind ghearele și curge
aur topit pe asfalt
în fiecare duminică.
În orice duminică dimineața sunt două dimineți
două felii de magnolie între care
îmi descriu în tuș proiectele și rar
câte o pagină de somn, surpată pe gură
o gust.

Reflecții

Mă tot gândesc ce se întâmplă cu noi
cuvintele
aruncate în sus și în jos
până la marginea cetății.
Abia acum e limpede că în fiecare clipă
cuvintele suspendate între acoperișuri
ca niște priviri interzise
urmăresc resemnat atingerea unui stadiu
în care vor deveni pensionarele grave
din bibliotecă.

Înțelepciune

Abia acum înțeleg
aerul calm al poetului
care construia zilnic sonete
cu gesturile sale de somnambul.
Doar zâmbetul bătaios ca o sabie
uneori
zăpăcit de tristețe
așeza pietrele cu tăiș
la marginea sonetului.
De atunci înțeleg foarte bine
umbra trupului său
între două coloane
de os.

Cititorului

Pe tine cititorule te aștept colorat
de speranțe
abia îndrăznesc să te caut
să nu te supăr în secolele viitoare
când îți voi deschide ușa
însălmântat de lumină,
pe tine cititorule te ascult
recitind primăverile, consumând
hohotul iernii fără cusur
și fără tristețe.

Exilul poetului

Din imperiu coboară desculț
poetul
el pare atât de puternic încât
nu poate percepe fâșii de neant
între părțile esențiale ale corpului său
fascinând de lumină.
Alexandru cel Mare coboară și el,
dansând în bibliotecă
urșii polari, cazinoul, furtuna
și iarăși imperiul,
mai desculț decât însăși
umbra poetului.

Eu însumi

Sunt chiar spațiul
dintre mine și umbra mea
șiragul de pepeni pe care toamna îi duce
în poale,

Carnea lor îndulcită prelung
în mâinile mele,
în rucscul mașinii de scos sămburi,
în gestul colțuros, miriapod,
al candelabrului pe care sclipește
singurătatea nopții.
Sunt chiar spațiul unei lentile
focalizate greșit
între mine și umbra mea.

Răbdarea

Îmi izbesc prea des de asfalt umbra,
inutil, căci dovedește o răbdare feroce
și mă slujește mereu,
fără crâcnire
ca și cum existența mea i-ar pricinui o
anume favoare.

Zilnic încep masacrul acesta,
uneori îl detest, alteori eu însumi
mă întind pe asfalt perfect suprapus umbrei.
Nu se poate face nimic
ea deservește asiduu, aprioric aș spune
spaima trupului meu de a rămâne fără umbră.
Cumplit ar repeta ecoul.

Rostul cuvântului

Stau pe marginea cuvântului
ca pe o bancă de piatră
în aer
picioarele îmi atârnă inconștient
însemnându-se în echer
asemenea înțelepților adunați
să construiască un templu,
Cel Mare.
Vasăzică acesta e rostul cuvântului
Să te odihnești până când
Piatra lui te va înghiți răbdătoare.

Mircea BÂRSILĂ

În fiecare seară

Puțini, foarte puțini bănuiesc ce înseamnă să te culci fericind vrăbiile.
Cheia răsucită în ușa de două ori,
lampa dată la infinitiv
și lătrăturile de peste noapte: îndepărtatele lătrături ale sălbăticiunilor psihopompe.
Ferice de vrăbii: n-au zei
și nu le ia niciodată interviuri păianjenul, uriașul păianjen în caftan egiptean. Ferice de ele: niște firimituri, niște mici ancore ținându-mă, în fiecare seară,
să nu mă arunc pe fereastră - într-un gol și mai mare.
Lampa dată la infinitiv,
cheia răsucită în ușa de două ori
și repetatele coșmaruri cu substrat arhaic, păgân: se face că mi s-a furat din nou colivia în care îmi țin umbra. Se face că patul în care dorm este izbit, toată noaptea, aproape ritmic, de găleata unei fântâni. Puțini, foarte puțini bănuiesc ce înseamnă să te culci fericind vrăbiile: n-au zei și poate nici nu știu că sunt vii în această betonieră în care ne învârteste, tot mai repede, soarele.

O săptămână întreagă

Te ascuți, devii febril, timp cu mai multe fețe: de aur, de argint, de bronz și de fier!
De câte ori mi se pare că sunt cât de cât fericit înseamnă că în acele momente mă simt un izvor ivit din pământ, într-un peisaj silvestru unde susură încredințat că pădurea aleargă înapoi, în lungul firului său de apă, în timp ce el stă pe loc, la umbră, aidoma unui câine întins cu botul pe labe.
De câte ori cunosc câte-o femeie cu anumite trăsături - ihtiomorfe - ale chipului, mi-aduc aminte un vis din copilărie. Se făcea că mă aflu, de-o săptămână, în burta unui pește. O săptămână întreagă printre mreșe și somni. Printre moruni și crapii ieșiți la plimbare, în clipele lor facultative de reverie. Te ascuți, devii febril, timp cu mai multe fețe, fără ca, în prealabil, să mă consulți și fără să ții seama de urmările întotdeauna potrivnice și de bietul suflet (de care sunt legat)
ajuns, puțin câte puțin, atât de curat, încât prezența mea - unde sunt oameni - stârnește, adesea, mânie.

Și, totuși, în sufletul dimitale, femeie, / se ascunde, până la adânci bătrâneți, o Medee / și-o salcie cu foșnetul viclean / ce-și leapădă coroana de mai multe ori pe an. / Își cântă, singur, șarpele, din clopoței, / printre frunzele amare și verzi ale ei. / Și de fiecare creangă, spânzurat, / se leagănă, la fel ca Absalom, câte-un bărbat. / De ce nu mă lași, femeie, de ce nu mă lași / - sau vrei să mă vezi certându-mă cu statuile acestui oraș(i)? - / lasă-mă să-mi fac o casă / din oasele și din carnea ta de făptură frumoasă. / Și din pletele bălane: / perdele la ferestre. / Voi deveni din ce în ce mai neștiut / între pereții doar din paie, altădată, și din lut. / Și, prin curte, sânii tăi: / doi zăvozi albi și tineri și răi / ce nu vor lăsa pe nimeni să intre (nici vipia, în toiul verii, și nici vântul / bătând, în același timp, și înapoi și înainte. / Femeie, femeie: pe un sacru pedestal, / iar ca sentimente: / doar niște cioburi dintr-un cristal.



Domnul administrator

Singurătatea - adevărata singurătate - începe abia când îi vezi aievea balegile de vită mare și blândă prin apartamentul cu trei camere. Îi aduci iarbă într-un geamantan vechi, o adăpi, seară de seară în cada emailată. Asemenea brațelor unei cruci: lungile coarne cu vârful plesnit
ale acestei prezențe pe care nu o vezi decât tu. Îl rogi pe domnul administrator al blocului să te scrie cu două persoane în registrul său, dar acest nemernic, pentru că nu poți să-i spui altfel, se uită la tine pieziș. Îi arăți balegile și el te sfătuiește să te odihnești mai mult sau de invită, condescendent, la o bere. Adevărata singurătate începe abia când îi simți aievea prezența de vită mare și blândă, în apartamentul ticsit cu volume de poezii - mai ales poezii de dragoste.
Îi aduci iarbă într-un geamantan vechi și urmărești, până târziu, împreună cu ea, filmele și emisiunile, una mai proastă decât alta, la televizorul așezat pe colț, în sufragerie, între leandru de la fereastră și tabloul din perete, dăruit cândva de un amic, și în care
un nou Sfântul Gheorghe omoară iarăși balaurul.

Zbor vertical

„Ochi în virgin triunghi tăiat spre lume”
(Ion Barbu)

lubita mea, de ce mai stai?: / Au înflorit bujorii de cristal din rai ! / De ce nu-ți iei concediul cuvenit: Nu vezi cum umbrele ni se lungesc spre mit? / Nu simți cum bate vântul dinspre moarte / Cu cele șapte feluri ale sale de eșarfe? / Să ne lepădăm, iubito, măcar pentru o lună, / De trupurile noastre din paie și din humă / Și fără de aripi și fără de roți / să zburăm în direcția norilor savaoți. / Și ochii tăi, ca două mure, / îi vom lăsa - zălog - într-o pădure. / Îi vom lipi de-o creangă unui pom / spre a ne vedea și pomii cum zburăm, / uluiți de înțelesul acestei isprăvi: / două ecouri înghițite de albastrele slăvi. / Un zbor vertical și tot mai subțire / amirosind a rugă, dar și a răzvrătire. / Să fugim de pe cruce, iubita mea, împreună: / o zi, o săptămână sau chiar pentru o lună ! / Vor cleveți pe seama noastră, vreme îndelungă, / toate omizile însemnate cu o singură dungă / și toate lăcustele / vânturându-și fustele / prin iarba de pe dealuri / lipsită de idealuri / la fel ca apele - din hărți - de cercuri și de valuri / și cum, de lacrimi, ochiul din / acel triunghi tăiat spre lume: un triunghi virgin!

Apocalipsă

Lapte de mamă, / lapte dulce, lapte sfânt. / Au crăpat dintr-odată sânii femeilor, / ai tuturor femeilor de pe pământ. / Stau până la gât în lapte, / la fel ca soarele de iarnă, în zăpadă, / la fel ca măcelarii, pe lumea cealaltă, / în sânge de vițel, în sânge de taur, / în sânge de vacă. / Spumă de lapte / și rotitoare dulbine. / Este precum în repetatul coșmar / al celor înțărcați doar de câteva zile. / Încerc să fac pluta ca un copil și nu pot, / aș vrea să am aripi și nu se mai poate / și picură lapte, / și picură lapte / până și din țâțele de piatră / ale frumoasei femei a lui Lot. / Un coșmar? O farsă? O iluminare / al cărei tâlc își are cuibul într-un mit? / Au crăpat sânii femeilor, / ai tuturor femeilor de pe pământ. / Spumă de lapte, de lapte de femeie, / și rotitoare dulbine. / Dacă ar mai fi și mama, tânără, / dacă ar mai fi și mama, tânără, / ar trece, desigur, laptele - laptele sfânt - peste mine!

Să nu mai vii, te rog să nu mai vii,
Dacă vei veni înseamnă c-o să pleci din nou,
Lăsând în urma ta, din tine, doar atât:
Un palid și un tot mai trist ecou.

Și nici măcar oglinda ce te-așteaptă,
În holul, cu un singur bec, de la intrare,
Nu mai înțelege absolut nimic
Din nadirele sale tot mai adânci și mai clare.

Ești așteptată, cum firimiturile de pâine,
De porumbeii, unul lângă altul, la fereastră.
De ce nu vii, te rog să vii din nou, spre seară,
Și îmbrăcată tot în rochia albastră

În care semeni, din păcate, cu un înger
Venit să-i dăruiască unui om o floare,
Neistovita mea iubire de demult:
Din vremea îndepărtatelor iluminări viitoare.

Erată

Așa cum cred doar copiii: apusul de soare „este chiar răsăritul său văzut de la spate”.
Dintr-un aur nu se pot face decât două inele.
Într-o cupă de ghindă încap mai multe armate.

Obscura cifră a vieții noastre:
tot mai luminoasă, la câte-o stacană de vin!
Suntem asemenea frumoaselor săbii:
Latul femeiesc! Taișul masculin !

Există cuvinte cu sex de fecioară,
de tîrfă, de zeiță și de regină.
Moartea câtor flori, în timpul unei veri,
o ia asupra sa o singură albină?

De-ar fi și „Dincolo” spelunci și păsări călătoare
Și bătători cu acareturi și lăntuguri la porți.
O colindă pentru înțeleșurile fixe!
Pietrele și norii. Viii și cei morți!

Avem cu toții, în suflet, povești
Pe care nu le vom povesti niciodată.
Ce bine ar fi de s-ar lăsa și viața
Înjosită, spre apusul ei, de o erată!

George DRĂGHESCU

Nocturnă

Ascultă „Sonata lunii”
a lui Beethoven
bodegă
din spatele lumii,
cântată de un greier afară.
Peste un timp,
greierile a intrat în bodegă
fără chitară.
Ies din bodegă
și privesc la cer:
Chitara e atârnată de lună.

În turnul de fildeș
aud ecoul lui Dumnezeu
și singurătatea mi se pare ușoară
ca o pădăie stelară.

Între tine și lume

Dacă ai un conflict
între tine și lume,
fii cavaler!
Aruncă-i mănua
și treci la duel.

Poem singur

Într-un pahar cu vin
s-au întâlnit
daimonul și demonul
ca să se cunoască mai bine.

De dragoste

Iubito, ți-am oferit o floare;
În loc de „mulțumesc”
ai început să numeri petalele
ca nu cumva să lipsească vreuna.

Ca o libelulă

Moartea, ca o libelulă,
se așează pe o celulă.
Celula îmbătrânește,
moartea, hoața, întinerește.

Ceremonie

Se logodește floarea de tei
cu floarea de cireș.
Inelul de logodnă
e un curcubeu
și nașul sunt eu.

Frica

La marginea drumului
un câine păzește Frica;
frica de moarte.



Asfințit

După deal, Luna
caută pașii copilăriei
bătătoriți de vise.

Cu umbra ta

Să stai de vorbă
cu umbra ta.
Umbra ta știe
să te asculte
până treci Styxul.

Oarecum, psalmi I

Umbra aproapelui meu
se uită urât
la umbra mea.
Umbrele noastre
nu mai au loc
pe pământ.
Doamne, pune-mi umbra mea
lângă Tine,
să nu fiu singur
pe lume!

Oarecum, psalmi II

În copilărie
aveam al treilea ochi.
La maturitate
l-am pierdut
în lupta cu viața.
L-oi găsi, Doamne,
când voi trece Styxul?

Oarecum, psalmi III

Stau singur
la o masă de nuc;
Singur cuc.
Muza mea
stă la o masă de tei
cu singurătatea ei.
Cele două singurătăți
se privesc pe furiș.

Oarecum, psalmi IV

Căruța cu paițe
s-a răstăcit în lume, Doamne!
În ce stare de vise
îi găsim pe artiști?
În ce oraș efemer
din cer?

Oarecum, psalmi V

Iartă-mă, DOAMNE
dacă tind spre perfecțiune!
Nu vreau altceva
decât să mă întâlnesc
cu TINE pe o cărare.

Oarecum, psalmi VI

Odată ajuns în cer
sufletul omului bun
e stingher.
Dar ce faci, Doamne,
cu sufletul omului rău,
că și el e suflet ?!

Oarecum, psalmi VII

În ce labirint, Doamne,
a intrat gândul meu
către Tine ?
Găsește-i ieșirea
și lasă-l liber.

Oarecum, psalmi VIII

Sunt atât de rău, Doamne,
că atunci când mă întâlnesc
cu mine,
nu-mi dau „Bună ziua”!

Oarecum, psalmi IX

Al cincilea anotimp, Doamne,
e pe Olimp,
unde regele Soare
își dă mâna cu Furtuna,
iar mărita stea, cu Maya.

Nicolae DRAGOȘ

Luna, purtată de râuri...

De unde-a răsărit așa de-odată,
în încâlcite gânduri vrând ordine să facă
și devenind imagine mirată?

Poate, mi-am spus, ea vine
din unduire de râu, ce-și murmură, când trece,
liber în drumu-i să-ntâlnească
la capăt măreția mării, rece,
ca numele în valuri să-și înece.

Anonimatul veșnic să-i cuprindă
eterna-i căutare suferindă.

Prin mare, să devină pentru lume
o amintire numai, fără nume,
rod al adâncilor secrete
ce, dezlegate, -i spun să nu regrete
că multe râuri au găsit putere,
când numele și-l pierd, totuși să spere.

Lecția culorilor

Un fluture visând pe o petală,
Vibrant album cu două frumuseți...
De la oricare poți oricând să-nveți
Cum să alegi culoarea ideală.

Natura e suprema lumii școală,
Iar ucenicii ei nu-s doar poezi...
Un fluture visând pe o petală -
vibrant album cu două frumuseți.

Când i le scoate viața la iveală,
Grăbește-te să faci, să nu regreți,
Din coloritul lor curat, peceți!

Semn că nu-i versul simplă zugrăveală
Și-un fluture visând pe o petală
E numele eternei frumuseți.

Dramă în Cer

Se plânge Cerul, săracul:
Luna mi-a furat-o lacul
și cu firea-i posesivă
o ține-n adânc captivă.

Lacul spune că-i curat
și complet nevinovat.

Cum e Luna suferindă,
are dreptul să pretindă
să se-ascundă în oglindă.

Supărată-i tare rău
fiind jalnic oful său:
un Luceafăr cavalier
cam zurliu și pișicher
i-a făcut prin mari minciuni
vicleane promisiuni.

Încurcat cu o Cometă
le-a uitat, dar nu regretă.

Nici ea nu mai vrea să-l vadă
victimă și tristă pradă
alergând după o coadă
de cometă-nfuriată.

Plânge... Lacrimile-s certe
nu vrea stelele s-o certe
cu grelele lor cuvinte
ca pe-o fată fără minte.

Totuși, e îngândurată...
își dă seama, biata fată,
că parcă-ar dori să poată
s-o mai mintă câteodată.



Dincolo de oglindă

Nu o dată te-ai aflat în fața oglinzii
fără să-ți vezi fața...

Numai tu știai cum, de multe ori,
te-ai ascuns în spatele oglinzii
singur cu tine să rămâi,
spre a te cunoaște cu adevărat.

Dintr-o prea acuzatoare sinceritate
ori din conjuncturale neputințe
de a începe o călătorie
până dincolo de adâncurile ființei,
până dincolo de Raiul inventat
sau de Infernul trăit,
ai fi putut năzui să te identifici
cu spiritul adâncurilor,
trezit să fii, fără voia ta.

Numai uneori în fața oglinzii,
înstrăinat de tine,
vei avea curajul să spui:
„Nu EU sunt, EL este!”

Lacrima învingătorului

Nu doar trăindu-le,
dar și ignorându-le,
inevitabile, dramele vieții
își pot afla de neocolit contururi
în pliurile memoriei...

Cu cât te îndepărtezi
de ele, vei încerca,
abandonându-le amintirii
(presupus salvatoare)
să le auzi cum se precipită
dramele să te ajungă din urmă...

Lupta, îndelung inegală,
va fi descoperită numai când
și lacrima învingătorului
și încurajatorul surâs al învinsului
se vor îmbrățișa.

Niciodată lacrimile nu pot fi
definitive, asemenea surâsului!

Numai dacă cineva ți-ar confisca
numele de om,
drama aceasta s-ar putea întâmpla.

Despre trecut

Nu - și-a spus trist -
trecutul nu-i
numai o umbră care-apare
din când în când în fața mea!

În roditoarea lumii panoplie
trecutul e aproape veșnicie.

Când soarele te lasă,
poți să vezi
cum umbrele sunt chipuri
prin livezi.

Trecutul poate fi un scut
ce poți oricând
să-l porți în inimă
și-n gând,
nu-i doar un vis
ce-l vezi străin
trecând.

Armura e din bronz
și din oțel,
și-o jertfă-ar fi
să te desparți de el.
Doar din capricii nemărturisite
sărac rămâi de aripi aurite.

Din scrinul amintirilor înveți
și bogăția dar și sărăcia
unei vieți.

Trecutul e prezent învingător,
și platoșă de apărare
pentru fantome ce pândesc
din viitor.

Dacă-l ignori, dușmană-ți
poate fi și clipa,
o pasăre străină devenindu-ți
ce și-a pierdut
și cântecul și-aripa,
abandonat rămas acolo unde
strigi în zadar, când
nimeni nu-ți răspunde.

În locul trupului viteaz,
ești fără el o umbră
întemnițată într-o
întunecime sumbră.

Copacul ce-a pierdut
coroanei rădăcina,
rătăcitor, e gândul
ce și-a pierdut lumina.

Lumina care ochiului
nu poate a-i răspunde
de ce și unde e încarcerat,
și-nstrăinatul soare
pe care nu-l mai recunoaște,
nici n-are cui răspunde.

O umbră condamnată să rămână
necunoscută, doar o biată rămă
târându-se bolnavă prin țărână,
nevertebrată și în veci străină
de drumurile lumii
spre lumină.

Adrian FRĂȚILĂ

Și val, și naufragiat

Pământul nu-i un fastuos regat
cu o coroană pentru fiecare
Crunte-ncercări și umbre de popoare
i-au dat contur și l-au stigmatizat
Nu huzurim cu toții la palat
loviți doar de confetti orbitoare
Viața nu este blândă vânatoare
prin luminișul balului mascat

Din îngrozite zări au invadat
neostoite hordale barbare
topind în sânge semnul de rigoare
al biciului cu veacul înnodat
Fețe subțiri pe mări s-au perindat
să-atârne colonii între hotare
ori acordând prietenii amare
pe filigranul unui fals tratat
Neguțatori malefici au stocat
totul pe o balanță-nșelătoare
dar a lupta pentru o dreaptă stare
înseamnă plumbul unui grav păcat

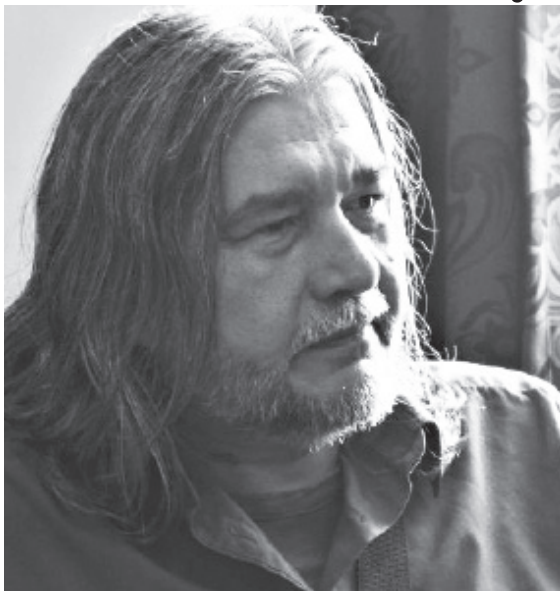
Noi prin istorii nu am navigat
cârpind pe stemă Indii sau Canare
Nu suntem neam cu vrei cuceritoare
să vânturăm Planeta-n lung și-n lat
Și niciodată nu am deturnat
aur străin în vistierii avarie
Doar am bătut monedă pe ogoare -
în fiecare bob câte-un carat
Nu scoatem Miorița la mezat
chiar păstoriți de steaua căzătoare
Cerule ar fi prelungă renunțare
în lacrimile noastre suspendat...
Această Lume nu e rai - pictat
într-o risipă sfântă de culoare -
ci labirint clocotitor în care
te naști și val, și naufragiat.

Ordin de mobilizare totală

Grație Sfântului Război
care aduce alinare
emitem acest Ordin, Noi-
Mereu-Cel-Mare-Și-Cel-Tare!
Dacă armatele-au pierit
în bătălia glorioasă
și dacă-am încartiruit
cenușa-n fiecare casă
prezentul Ordin să-impliniți:
Toți morții sunt somați să vină
pentru victorii pregătiți
proptindu-se în carabină!
Spre slava-ntinsului Deșert
copiii câți nu se născură
să se-nroleze-n pas alert
punându-și masca pe figură!
Semnează: Veșnicul-Expert-
În-Acțiuni-De-Anvergură.

Învingătorii

Învingătorii își trăgeau la sorti
izbânzile din ultima povară
Jur împrejur tronau banalii morți
fraternizând sub pulberea stelară
În dreptul lor erau deschise uși
care au dus de-afară în afară
cohortele recruților seduși
să aibă-n pază iedera polară
Și după ce pe toți i-au înrolat
ștergând din amintire ce rămas-a
drapelul glorios desfășurat
slăvea ornitorincul și țestoasa.



Balada Pământului

Iată, Pământul dacă-și urmează calea încă
printre atâția aștri lucind în jurul lui
un echilibru-l ține cu legea sa adâncă
precum perfecta formă celebrele statui
Cu pietre să-i alunge mulțimea din agora
pe înțelepții-cobe, proroci ce par a ști
anul exact și ziua și câteodată ora
când globul care viața ne-o poartă va pieri
Savanți pierduți în strâmte ocheane de cărbune
găsesc cu lumânarea motive dinadins
Inveninează coada cometelor nebune
și sparg asteroidul de pe orbită-mpins
Ei au plasat pe Boltă infernul spaimei noastre
scurmând apocaliptic al galaxiei scrum
Pândari la întuneric pronosticând dezastre
priviți ce se întâmplă aici acum, acum
Acum când tipă clipa și-n sânge navighează
sub reci pavilioane ghețari rătăcitori
izbind a lumii navă pe care stau de pază
bătrâne santinele născute-n închisori
Acum când marea scoate pe dunga lunecoasă
a țărmlui de aur, cu ultimul talaz
un mire plâns de-o albă și tânără mireasă
ucis că are altă culoare în obraz
Acum când se proclamă în predici subterane
sfîntenia ce arde-ntr-un glonț de revolver
și când pornografia vândută pe ecrane
în van aprinde chipul rușinii până la cer
Acum când crește doza, iar traficanți destoinici
stochează inocența sub strictul lor obroc
și-n jungla mondială civilizați războinici
duc în bandulieră o pace foc cu foc...
Iată, Pământul dacă-și urmează calea încă
printre atâția aștri lucind în jurul lui
un echilibru-l ține cu legea sa adâncă
precum perfecta formă celebrele statui.

Balada zeului de carnaval

Trosnește zodia fecundă
a clopotului cu carbid
bătut amarnic într-o dungă
de limba Timpului perfid
deasupra faptelor furnicii
dintre mormanele de fier
unde primim în dar rugina
unde nu-s orb și unde sper
mai mult decât îngheață ora
acest produs artizanal
întors sub ultramicroscope
de zeul uns la carnaval
Care-i dă umbrei mari conturul
când joacă rolul adecvat
cu un olimp de recuzită
și un trident adevărat.

Balada truditorilor

Ne cereți nouă ce respingeți voi
Făina lucrurilor se tot cerne
să ne găsească ziua de apoi
cu umerii sub epoci și guverne
Născuți dintr-o lumină suntem toți
Măsura ei nu poate să îndure
că mișună la drumul mare hoți
cum pică uscăturile-n pădure
Palpită viața-n truda celor mulți
care-nnoptează cu Planeta-n palme
Ei simt nemărginirea cum să-ascuți
nu cei ce-mpart iluzii și sudalme
În grele salopete asudând
pentru zgârcita lumii sărbătoare
vor cumpăni povara până când
nu truda lor, minciuna voastră doare!

Balada cifrului

Oamenii-și văd de rosturile lor
În general pe Terra se petrece
chiar de s-a stins un veac îngrozitor
chiar de se-anunță un mileniu rece
Sub stelele ghimpate cad fiori
pe ochiul treaz întârziind afară
Se va mai sparge balul deseori
dacă rugina-n tunuri nu coboară
Pământu-i greu de aur și noroi
Peste dreptate-au aruncat covoare
Se fac palate câinilor de soi
și-alături pentru-o pâine se mai moare
Nu vom ajunge toți milionari
cărați cu fast prin soarta copioasă
Însă avem în conturi inimi mari
iar Cerul umple ramele de-acasă
Un cifru vechi ține credința vie
în sfântul adevăr care ne leagă:
sărmană Țara dacă-ar fi să fie
nu am schimba-o - pentru Lumea-ntreagă.

Balada balanței

Mai mult decât atât unde se poate?
Pe-o emisferă-s zori, pe una-i seară
De-ar fi același echilibru-n toate
mai mult decât atât cine să ceară?
Pământul între patru vânturi bate -
o inimă căznindu-se afară
Din ale Vremii rosturi destrămate
mai cade un îngheț în plină vară
Potopul stă-n versetele uitate
și-n vechiul turn e-o pace temporară
Prin veacurile vag numerotate
cineva urcă, cineva coboară
Timpul după războaie se socoate
neconținut sub Cerul tras pe sfoară
Dă viscolul în blândețe tratate -
oh scripta manent dacă verba zboară
Se cântărește Lumea în carate
sticlind pe o balanță ordinară
La marele mezat orice se scoate -
și-un mărunțiș de viață, bunăoară.

Gheorghe GRIGURCU

Întrebări

Dacă lumea nu se satură de exagerare cum socotea Dali

să fie oare viața o exagerare-a materiei

să fie oare moartea o exagerare a vieții?

(deasupra Jiului norii târându-se aidoma unor țestoase).

Solitudine

Era atât de singur atât de singur oho cum osul închis în carne

și izvoarele-i repetau adesea gândurile izvoarele-atârinate pe pereți cum tablouri

norii îl însoțeau sunând la ore fixe cum un ceasornic deșteptător la capul patului

și vântul îl ajuta aliniindu-i pe pagini cu degetul rândurile strâmbe scrise la mare oboseală.

Meditație

Ca urmare s-a spus contingentul e resorbit de absolut dar unde și când și cum te întreb și te chinui să afli nu neapărat așa cum s-ar crede răspunsul (s-ar putea ca acesta să fie imposibil precum senzația muribundului Ivan Ilici că nu poate să intre-n moarte ca-ntr-un sac prea strâmt) ci noi imagini cu care să te joci în neștire așa cum ai frământa un breloc în mână ce se copilărește încă.

Semn de carte

Ce-ai mai putea spune ce-ai mai putea repeta mici anecdote și se-așează pe piele cum gâze frazele înghițite ieri îți gâlgăie încă-n gâtlej în lacrima ta sclipească atâtea lacrimi străine.

Priveliște

Nimic nu vine de prisos nimic nu trece fără rost între colțurile acestui suflet ce ți s-a dat cândva cum o priveliște rurală privești pe fereastra deschisă și cu visul acesta timid te-așezi la masă-n fața unei farfurii în care aburesc dealurile din preajmă.

Dubii

Cât de greu sosește lumina cât de greu Lumea se reîntoarce la sine

ți-ar trebui un plâns subțirel de copil să-ntrebe crengile de la fereastră cum se vor descurca dintr-odată fără dorințele tale

să-ntrebe tot mai neajutoratele ziduri cum se vor descurca în prima zi fără tine

ți-ar trebui o durere domoală care aidoma unui vers memorabil să nu se sfârșească niciodată.



Clipă

N-are importanță pădurea importanți sunt doar copacii

n-au importanță nici copacii important e doar spațiul dintre copaci

n-are importanță nici acest spațiu importantă-i doar clipa asta în care-l străbați

umedă argintie unică.

În lumină

Precum un obiect aspru la pipăit viitorul

în timp ce lumina explodează-n jurul nostru

lumina asta îndatoritoare care ne-ajută să-l uităm.

În odaie

Tragi norii cum o perdeă și-n fereastră se face senin dintr-odată dar ce mai dezordine-n odaie foile de hârtie în care-ai adormit mototolite cum așternuturile curenții subțiri de căldură nu se pot așeza pe mobile din pricina prafului oglinda filează cum un bec defect celularul abia pus în priză se-ncarcă de vocile care încă nu l-au străbătut și tu visezi că ai putea visa.

Amintire

Stai sub un cer străin încărcat de nori grei și-ți amintești tunetul de-acasă.

Dimineață

Asemenea unei plaje cu nisip lectura pe care se-aștern pașii tăi mici de veșnic copil și se șterg treptat treptat.

Urbană

Străzi umede cum mâini transpirate

din ganguri vechi vine damful de muced al Începutului Lumii

un reporter din Capitală ridică deasupra capului un porumbel să filmeze cu el depărtările.

Concluzie

Aproape fără viață e moartea așa cum îi stă bine să fie

aproape fără moarte e viața așa cum îi stă bine să fie

dar amintirea le face să se-apropie până la indistinție.

Datorie

E-un cer cu mici goluri de aer cum aripi ce nu se vor mai putea deschide și totuși trebuie să fii tu însuși cu-ndărătnicia unui cui bătut strâmb să ajuți statornicia celor iubiți să alcătuiști planul de lucru al-văzduhului leneș să cauți miezul doar la suprafața ce-o întărești periodic spre seară

să taci cum un alcool.

Peisaj

Ceea ce scrii ceea ce vezi ceea ce știi ceea ce-aștepti ceea ce-auzi ceea ce-înțelegi ceea ce-simți ceea ce-cauți ceea ce-afli ceea ce-așezi ceea ce-găsești ceea ce-ntrebi ceea ce-pipăi ceea ce-izbutești deasupra zilelor cum un pod pe sub care curge pământul între neclintitele-i maluri.

Zi de vară

Sumedenie de libelule pe-obrazul Soarelui și nici un om

orice oră gata a se salva prin alibiul lucrurilor dintr-însa

castanul a-mbrățișat vântul cum un efect *son-lumière*

camioanele transportă pe șosea provizii de furtună.

Mizericordie

Salahor al cerului Steaua cară de colo-colo blocuri masive de Neant înnoptat și le corectează din când în când cu plaivazul său transparent nu răspunde nici nu-ntreabă nimic de bună seamă crezând în naivitatea-i augustă ușor ponosită că nici noi nu răspundem nu întrebăm nimic și astfel Doamne ne mântuie.

Alex GREGORA

Luna

Ei spun că luna a fost hrănită cu *ambrosie*
iar din sat de la mine - un lunatic
a înțepat-o cu o nuielușă în obraz,

pornirile ei de-a stânga
și cele de-a dreapta
aplecându-se către *nourii*
din alte citiri,

spun de-un alcătuitor al existențelor
care i-a tăiat un picior
ca să-l pună laolaltă
unor cântece,

acela i-a tăiat cu o mare plăcere și mâna
ce colora toată măreția munților,
pântecul i l-a scobit
cum scorbura unui copac bătrân,

și, deodată, ei spun,
luna a stat locului
lipindu-se unui urcuș de cer -
încoronându-se.

Smintire

Ca ale unui smintit deveniseră visele mele,
luminoase, neprefăcute și căpetenie
de măreție îngerească,
păcatele toate fiindu-mi șterse
de-un călimar frumos - cu trestia,

respirațiile însă m-au dus la înțeleptul
ce se tămăduia ca fiu al celui
ce nu s-a vătămat vreodată,

m-am văzut și cu un leu în căruntețe
dar singur la vizuină
unde au rămas fără lumină ochii mei,

izgonirea din vise mi-a fost poruncită
printr-un vierme ca de dinăuntru de fruct,
blând ca mielul sacrificat în primăvară.

Haina

O haină de-a mea ține umbră de cuțit
pe mâneca dreaptă,
împletită ca din fuiorul de mireasmă
stânga mi-e o cale lată și largă,

mânăstire mai sus de dulce mânăstire
mi-e pieptul când până la cenușă arde
și *furul* ce vine ca amurgul -
ori n-are ce fura,

dintr-o mulțime de nume bătrâne
alege moartea unul de-al meu
ca trupul să treacă dincolo
cu haină de om bun.



Întâmplări

Mergând într-o mulțime de animale
nu eu i-am vorbit regelui leu,
ci el mie,
iar dacă am tăcut, acolo, în sălbăcie
a însemnat că n-am avut ce-i spune,

ducându-mă într-o adunare de păsări
nu eu - cu viclenie - am aruncat cu piatra,
s-a întâmplat ca un bătlan bătrân
să-și dorească la aripi să sângere,

la margine am ajuns cu o corabie,
între cetele de umbre ale chiților
unul mai mare bucurându-se șapte zile
cum un păstor de-a sa vrednicie,
și-apoi chitul s-a repezit în jos
mult până-ntr-o apă neagră
ce i s-a deschis cu o cheie,

ascultă, întâmplările toate le păstrez
pe-o hârtie scrisă cu o trestie.

Umbră străină

Un bărbat pe care-l cunosc
dintre cei din aceeași umbră
e ca unul dintr-o umbră străină,

pe-o jumătate de frunte adună albine,
pe cealaltă viespii -
rudenii de zboruri,

tâmpla stângă îi pare zdrobită
cu bulgări de sare
din trupul femeii lui Lot,
cea dreaptă e mângâiată înainte
doar cu petale de crini,

gura-i fulgerată de-o săgeată,
ochii lui sunt schimbați
pe doi îngeri de lumină,

bărbatul pe care-l cunosc
dintre cei din aceeași umbră
e ca unul dintr-o umbră străină.

Arătare

Alergam pe-o arătare de pământ pustiu
și neatins de mândra primăvară,
plantele vechi erau focuri ale amurgului
aprinse de cei din lume
pentru morții lor cu trupul,

cândva adăpată de umezeala noroioasă
îndată s-a înăbușit și iarba
ca viermele dintre crăpăturile unui pod
ce lega artere ale sângelui,

când au fost feciori, fecioare,
sălbăticiunile veneau toate la margini
ca rânduilele creștinilor
și se hrăneau câte două
din străchini de lemn,

râul pofta ochilor slavă,
gurii trufie din ea însăși,
nefiind de la izvoare,
și i-am văzut acolo pe cei mulți
scăpărând cu tălpile
ca deodată stelele.

Pictură

Odinioară mi-am pus trupul
cu o piatră încălzită laolaltă,
iar inima a plecat mai departe
la un doftor al clarului de lună,

prin poieni a întâlnit
șase sute de crini
și tot atâtea oi ale bunului păstor
pitite sub câte o mireasmă,

s-ar fi putut potrivi
unui *nour* furat de-o ațipire ușoară,
unui isvor al cerului
ce răspândea lumină,

inima mi-a adus-o înapoi
ucenicul cel netrebnic
al minunatului pictor de biserică.

Știu

Acum știu că între cei ce sunt verzi
sunt unii care se prefac înverzindu-se,
iar între cei ce înfloresc în bisericuțe
albastre,

alții, împreună, devin albaștri,
cei trufași și din *nouri* limpezi
se ascund cum pruncii fiicelor noastre
și ai razelor de lună
ce nu mai știu să cânte,

între nodurile mici ale celor mari
se primenesc bătrânii
asemenea tuturor cometelor
din cercurile mici ale cercului mare,

mai multe morminte cresc lângă nopți -
într-o piele a cerului șoptind
inimi și gânduri.

Ion HIRGHIDUȘ

Femeia lui Dumnezeu

1

În umbra ei erau lumile
pe urmele ei anotimpul întârziat
într-o sărbătoare a celulelor Vieții

am cunoscut o femeie
ai cărei ochi se pierduseră în nu știu ce ape
se uita la mine când ploua
de parcă era Femeia lui Dumnezeu

când voi vorbi despre tristețe
ca despre ultima noapte a zeilor
frumoasă va fi privirea care atinge cerul
pentru a te reda

în litera absentă și-n limba pierdută
un noroi luminos
este reversul cunoașterii de sine

dincolo de tăcerea minții
a rămas
doar o năframă evaporată ...

2

Din ungherul timpului în amurg
pe marginile corolelor visez valurile pierdute
sprintene clipe niciodată înțelese
în trecerea lor

ca și cum nu ai fi
doar o simplă părere a lumii
ești mai frumoasă
decât îmi aduc eu aminte din serile de atunci

zâmbet strivit de frumusețe
un iris pe care Dumnezeu l-a deschis
străvede peste noapte patimile
și ocrul presărat peste cuvinte

când treci prin lumină neagră presimțire
se descătușează un trup liber
aproape orbit de flăcările bete
când te scrii ca soarele-n ape

și îți crește umbra și îți crește veninul
mușcătura mortală a existenței

un sălaș se năruie pentru a fi
tot ce-am înțeles din alergarea spre tine.

3

Cuvintele prinse într-o năframă de sîdef
ale unei femei tinere
lacrimile de otravă pietrificate
statuia tristeții o statuie de sare

bate un vânt atât de singur
și triumfă peste lume ...

într-o fereastră la nesfârșit
i s-a așezat chipul și celulele inimii
un steag triumfător pe câmpul de bătălie
doar singurătatea dincolo de memorie

clopotele de clorofilă
bat în ceasuri
întelepciunea divină a întâmplărilor

noimele pierdute în lumina absenței
sunt pulbere și vis
un miros de stea căzută-n noi

când ți-ai fluturat mâna prin aerul tău de pasăre
mi-au lipsit cuvintele
și te-am îmbrățișat cu dorul infinitului

am vestit că dincolo de mine
este femeia în trecerea ei.



4

Nu știam că tu ești printre zei tăgăduire
arșița care nu se mai termină
fructele goale ale mâinii
ploile care nu se mai termină

mi s-a deschis rana între umeri
în locul aripilor
oglină în care nimeni nu aleargă

înfricoșate semnele răpuse în praful zilelor
răbdă-n lumină
cuvintele memoriei otrava memoriei

orele când mă trezesc în mireasma câmpului
mă întreabă cuvintele mele:
de ce te-ai risipit?

pe tobele mărunte ale zilei se deschide un timp
bate alarma inimii
oglină clipeilor când m-ai luminat
și am râvnit florile singurătății

o femeie singură
poate fi oricând femeia lui Dumnezeu

5

În casa unde am stat
în genunchi am stat strivit de ocrul intens
de libelulele care nu se mai nășteau
în zăngănitul de arme al apusului

o floare cu miros primitiv
o dragoste în genunchi
sfărâmate oasele mâinilor și picioarelor
un invalid al poeziei

când tu departe ai fost
s-a aprins fosforul din oase
și s-au luminat depărtările
desfrunzite ale realității

bucuria cuvintelor omenești
în pragul pădurilor prin care am umblat
în celulele roșii ale imaginației
pe frânturile de limbă pierdutele ospete
și când te-am iubit
cocleala zilei adusă de conductele vegetale
când te-am iubit
s-au tulburat apele memoriei

otrayă și sânge neputința de a fi
pană la capăt unde un tramvai al dorinței
așteaptă securea infinitului.

6

Bucuria și spaima de a fi
în celulele roșii ale zilelor
din care una este Femeia lui Dumnezeu
cum se rotește vulturii cei înalți asupra fericirii

un spectru al adevărului
bârfele lumii slobode tocindu-se
la colțurile blocurilor prin vecini
cu potențial amar

otrava risipită pe armele ignobile
în celulele deținuților orbi
deschide ferestrele lăsa-mă să tresar
la atingerea mâinilor tale

portretul tău în cuvinte
muzeul de ceară al veșniciei
în aplauzele și-n ritmul
din stropii de vin

când am băut cucuta din mâna ta de femeie
un vultur mi-a sfâșiat inima
și a înțeles că trecerea spre tine
e granița nemăsurii

hotarele cu nimbul pierdut
uitată-n gândire
o lume desfrunzită de propria ei tăcere.

7

În umbra lumii în umbra cuvintelor omenești
când ceasurile rămân în urmă
pentru a căuta cu pendulele lipite
biruința poeziei asupra sieși

a căzut sinele meu în dizgrația ta
și Dumnezeu orb a revelat totul
torente scurse din noapte și din păcat
un placebo al ființelor mici

aerul meu și biruința
opusul timpului măsoară cu degete negre
otrava trădării
în cantități mici și sigure

în mersul tău de ființă
strivit de făpturile visului
abisul abia rostește cuvintele fragede

aromele vieții tale
au luminat
dorințele aflate în paza îngerilor.

8

Au răsărit greierii în luminile rozelor
murdare de somn sunt ghilotinate zorile
în umbra inimii mele otrăvurile de argint
gândurile despre Viață
umbra copacilor din memoria unde ne-am
adăpostit

se strevăd urmele dinților pe obrazul nopții
pe obrazul tău zefirii înfloresc
într-o oglindă sferică
leii de piatră mi-au sfărâmat inima

să ne întoarcem în paradis
tu în coasta mea eu în gândul tău
în ziua dintâi corabia singurătății își
pierde limitele

după cum bate vântul
uităm dacă suntem gloanțele primăverii
în catifea pierzându-se zâmbetului rozelor
și rânetul gravitației.

Ștefan MELANCU

More geometrico

În drum coborând apoi opriți în margini ca două linii căutându-ne. Trupul tău șerpuind chipul meu mărunțindu-se

Zi din inima iernii. Se dezbracă în noi cu ochi ficși și se întinde linii linii

Care e linia ta acum în zi a lumii și-n iarnă? Unde a mea întreab cu trupul făcut margini și mărunțit și dus la vale -

și-l car cu mine micindu-mă din ce în ce mai mult și cerul se face din ce în ce mai mic. Cât un cuib uitat să-mpuieze iarăși și iarăși

cât o noapte pierdută-n himenul tău pierzându-mă. În timp ce afară ninge albindu-ne

Iarna singură devine

Iarna singură devine. Nu are timp înainte ci doar mânji albi rămași în urmă

nu are margini nu are

muguri cleioși doar rămași ultimi lățiți și la vedere în care litere moi cern oasele tale umede. o și u și i lichiefiate și ale tale singure Doamne ale tale aceleași. Amin!

Să nu plecăm spuneai

La sfârșit de lume și timp părea. O iarnă a lumii neștiută. Iar tu căutându-mă neașteptat căutându-mă

lucruri și ființe uitate treceau pe rând în zare - ființele mici și lucrurile mici îndepărtate. Și o clipă părea că Dumnezeu se apleca chircit peste toate -

ai, ai strigam revăzându-te. Intram apoi în noi împreunându-ne pielea arzând în taină lichiefiind viața întreagă

să nu plecăm spuneai. Să nu plecăm? la 2016 trecut vremea șuieră scurt. Călătoria devine ea însăși. La vale ninge mereu. Nori suri trec prin noi puncte puncte

Sărut drumul și merg

Un gând cât europa vechi și viu. Pus în alt gând din ani tineri: înmulțitorul de puncte ar dormi în limite ale realului, rațiunii. Îmbrățișez piatra și trec

același gând. Sărut drumul și merg tot merg

la praga bate încă primăvara, berlinezii pun mortar alb într-un alt zid, la cluj femeile își mută ferestrele cu tot cu dragostea înspre someș. Ultimul papă își trece prin tălpi cielele crucii

același gând. Limitele realului adăpostind puncte puncte între viață și moarte cum iubirea crește crește între doi poli. Aceiași



Înmulțitorul de puncte

Timpul crește crește, punctele îl cutreieră

într-o noapte mâna ta va curge sub părul meu într-un alt fel ochii îți vor căuta un lucios pământ și iarba care să crească. Coapsele își vor rezema zvâcnirea peste cerul lui Dumnezeu

să ne-amintim. Trupurile noastre au pielea năpârlind în atâtea dați - pielea cerându-și viața ei amușinând. Urechile au șuierul șoptelor - și al morții - și al vieții. Gura are golul ei chircit în cuvinte

să ne-amintim. Într-o zi am vrut să stăm doar în noi în creierul nostru cu cerul deasupra. Ca să auzim luna cum umblă sau cum se învelește dragostea unică. Ca să murim apoi liniștiți și neînvințați - cum într-o clipă a tristeții tinere șoptind-o

și încă să ne-amintim. Morții și viii noștri tac deopotrivă la locul lor. Tac în ei cu uși frecându-se de ziduri luând forma zidurilor

iar timpul crește crește, înmulțitorul de puncte îl cutreieră

Poemul lui ra

Un gând și mai vechi prins într-un gând tot din ani tineri prin akadēmii: un zeu ra frecându-și ochii de carnea noastră. Noapte de noapte în subteranele nopții lui albe ra ne împreuna murind și înviind -

alături deșertul, deasupra cerul înstelat

lumea încăpea într-un capac de ceas în tic-tac-ul torcând clipele aripile. Câmpul nostru apoi în dedesuptul propriului pământ reavăn - un câmp neted unindu-ne mersul

ce-ai să poți spune gând al meu adăpostit ca într-o placentă în lumea ei caldă lichidă? Beau din tine și îmi clătesc noaptea. Mă întunec cu tine și îmi albesc creierul ra roade în akadēmii, subteranele îi cresc îi tot cresc. Câmpul mestecă de zor dedesuptul

Stau în corpul tău

În miezul tău dragoste în miezul cărnii tale viețuind. Limba ta veche sexul tău lichid salută noaptea. Apele tale astupă frigul fața lui Dumnezeu întoarsă

truda ta-i ca o lacrimă în *place pigalle*. Și formele tale ca o lună plină pe someș

stau în corpul tău respirând. Vremea stă în capul lui Dumnezeu cel mare vremuind

realul încăleacă un cal cu tot cu câmp. Numai tu îi tai iarba și doar limba ta veche o mestecă

în miezul tău dragoste. În miezul cărnii tale viețuind

Dintre toate inima

Dintre toate doar inima își arată acum strigătul. Trupul tace și învață fiecare punct al drumului, ascultă marginile. Drumul îi cutreieră fără scâncet oasele - zgrumțurii lor umezi cu gol în vârf

doar inima are strigăt - femeia mea brună femeia mea albă într-o unică stare-a realului

cuvintele și lucrurile cunosc doar tăcerea. Cuvintele știu doar să își unduie frigul o dată cu iarna și nourii ce tac. Lucrurile cunosc doar propria nimicire o dată cu trupul înfrigurat ce tace

aici lângă mine astăzi umbrele lor sure se întâlnesc. Cum o clipă îngerul bun îngerul tânăr și frumos aici și aproape întâlnește îngerul căzut într-o unică stare-a realului

doar tu poți striga, inimă cu cerul gurii negru, doar mușchii tăi uitați prin umbre de ființe uitate! Cât Dumnezeu cel mare și-același îți strigi propriul strigăt - femeia mea brună femeia mea albă doar tu poți striga. Propriul strigăt cu care îți ștergi carnea gurii-negrite ușa apoi zidită în tine prin care ies ziduri

poți îmulți apoi punctele unduindu-le! Frigul și botul tău umed își unduie însă doar iarna poezia moare în tine. În oraș ninge fără pajiști fără zumzet tăcând

cuvintele și lucrurile învăță să umble de-a îndărăteala cu ochii închiși. Deasupra-i deșertul alături deșertul

Andrei NOVAC

01.

copiii desenează cu sânge peste dalele de granit
cuvântul: Libertate
viața se oprește
dar lumea merge mai departe
fără să ai timp
înțelegi că luptele nu se termină niciodată

pământul începe să facă mici pauze de respirație
pe treptele care urcă spre Dumnezeu
se aud vocile celor care s-au înălțat
deasupra slăbiciunilor cotidiene

Dumnezeu există și respiră
visează prin fiecare din noi
cerul este limita pentru noi toți
bulevardele mari se opresc în crucile
celor care știu că lumina trăiește prin ochii celor curați

copii desenează cu sânge cuvântul LIBERTATE peste toată țara
azi în Timișoara
mâine în toată țara
LIBERTATEA merge mai departe cu tramvaiul
călătorește prin venele noastre
se naște atunci când ne iubim
atunci când credem!

02.

gloanțele sparg liniștea și ritmul firesc al cotidianului
porumbeii se strecoară printre găurile făcute de gloanțe
frigul anihilează stările de sete
corpurile celor care mor își înfig umbrele în conștiința noastră
nimeni nu strigă:
Ajutor!

eliberările sunt pentru cei puternici
dictatura a putrezit de vie
a început să asasineze copiii care erau obligați să îi aducă flori
noi nu avem liniște
tineri desculți care se spală pe ochi cu frigul de afară
Timișoara a adus lumina în toată România!

03.

îndrăgostiții se sărută printre gloanțe
lumea se termină și începe azi
mamele se înalță la cer în brațe cu copiii lor
amintirile se ascund în cutii mari de carton
oamenii trăiesc și se nasc între războaie
România a fost acoperită de întuneric
și spaimă

inima ei a pulsat sânge prin fericire
a întors nostalgia cu fața la soare
oamenii trăiesc și iubesc din melancoliile propriilor vieți

moartea își întinde nervi la toate
capetele toamnei care a trecut
iarna asta este rece ca o rană
din care curge sânge nevinovat
nostalgiile noastre se țin de mână
au viața care nu ne aparține
și nu se întoarce niciodată
SĂ CREDEM ÎN DUMNEZEU!

timpul o să pună cărămidă peste cărămidă
oamenii iubesc și mor
FERICIȚI



04.

viața construită din cuburi de plastic
au trecut prea mulți ani
și LIBERTATEA a fost legată în lanțuri
gurile tuturor copiilor au fost acoperite
cu câte o palmă mare și rece
pentru LIBERTATE se luptă
ADEVĂRUL silabisit pe litere
strigat tare în toate piețele
fără un echilibru

viața cu un puls multicolor
totul se rotește în jurul nostru
piețele pline de oameni descompun lumea
de la originile ei și până azi

*Tatăl nostru, Care ești în ceruri
Sfințească-se numele Tău
Vie Împărăția Ta*

Oamenii prind curaj când se țin strâns de brațe
Vreau să trăim fără garduri de sârmă ghimpată

*Facă-se voia Ta,
Precum în cer așa și pe pământ.*

toate mâinile sunt întinse către cer
copii murind în brațele părinților pe stradă
*Pâinea noastră cea spre ființă
dă-ne-o nouă astăzi
Și ne iartă nouă greșelile noastre,
precum și noi iertăm greșiților noștri*

Copacii vibrează timpul prezent
Se trăiește intens

*Și nu ne duce pe noi în ispită,
ci ne izbăvește de cel rău.*

viața noastră este un cumul de lucruri simple
tinerii cântă Deșteaptă-te române pe treptele catedralei
și mor secerăți de gloanțele trase în numele siguranței
dictatorul nu mai este
călăii lui ucid până și speranța

avem voie să VISĂM!
România s-a salvat greu
târziu într-o seară de toamnă
vântul a întors coperta unei cărți
Ioan Alexandru:
Hristos a Înviat la Timișoara!

Amin!

05.

SĂ CREZI!
am strigat atunci cu toată gura
zilele acelea de iarnă reci
în care pereții de cărămidă ai blocului
sunt secerăți de gloanțe
moartea pândind fiecare copil care mergea la culcare

descompuneam dureros gerul prin care
întunericul rupea pâine câinilor maidanezi
cineva la etajul cinci aprinde țigara care declanșază
o furtună de zgomote
propagate distorsionat de televizorul din lemn
ne-am trezit din somn
am traversat coridorul și am ajuns în fața lui

oamenii adunați în piața palatului strigau
LIBERTATE! LIBERTATE! LIBERTATE!
am ajuns în bucătărie
mama își sprijinea spaima de pereții albi
lacrimile cădeau silabic pe lângă ochiurile aprinse
ale aragazului

O SĂ FIE RĂZBOI!
limitele noastre de copii
se scufundau în bălțile de sânge imagine
ale acestei realități
ne-am întors în sufragerie
copilăria noastră era un platou uriaș de așteptări

lumea se schimbă repede
se eliberează și totuși rămâne supusă
nu ai voie să te oprești
poți începe să CREZI
frica devine o stare de spirit
o țară care își căuta liniștea și somnul de veci.

07.

pe scările catedralei din Timișoara
S-A MURIT
ușile s-au închis
și tot zbuciumul s-a scurs
în șiroaie mari de sânge peste trepte

oamenii nu au limite
frica lor naște drame
sufletele ținesc culmile
le frământă
AICI AU MURIT OAMENII!
fantomele lor plâng cu mâinile goale
sângele de pe scări s-a spălat
târziu au fost schimbate cu totul
pentru ca drumul către echilibrările viitoare
să fie mai ușor

08.

lupta pentru ADEVĂR nu se termină niciodată
oamenii se preling peste străzile sparte
copiii cu nume curate se nasc
sângele s-a șters până și din conștiința
contemporanilor
prin tristețea de atunci se plimbă uitarea cu capul descoperit
faptele bune nu rămân niciodată nepedepsite
acum umbrele urcă încet fiecare treaptă
fără războaie și fără așteptări
așa mergem mai departe

virulența cu care ceri ajutor nu te ajută la nimic
suntem prizonieri într-o lume cuprinsă de
slăbiciunile ei
NU POȚI SĂ CERI NIMIC

Ion POPESCU – BRĂDICENI

Cerul cum o apă Marele mit al contopirii sublime

Ca să poți scrie poezii trebuie
să fi iubit mai întâi.

Să fi cutureiat toate ținuturile
copilăriei.

Să te fi scădat gol în
Bistrița cu o fecioară
virgină, frumoasă, cu
sânii cum pietrele
râului.

Să fi rătăcit beat de splendoare
prin zăvoaie și prin vâlcele
din paradisul cărora
să fi contemplat
marea de stele
a cerului.

Să te fi răsătat
în zori Diana de Brădiceni
cu-o poveste despre
Orfeu și Euridice.

Să fi pescuit mrele și cleni
pe Bâlta, apoi să culegi
mure de rug, fragi și căpșuni,
și bureți iuți, vâcăreți,
ciopârtanii de pe Smidă
și din Pleșuica.

Să te strige muica Lucșița
la masă, pe seară, iar tu
flămând să sorbi ciorba
de potroace cu castronul
și să înfuleci cu gura plină
mâncarea de dragavei
cu carne de miel. Apoi
să te-mbie cu felii de
cozonac cu nuci și stafide,
rahat și afine.

Să te retragi apoi în Podul
cu fân ca să citești din
Homer, Dante, Cervantes,
Platon, Hegel, Eminescu,
Macedonski, Bacovia, Arghezi.
Să sari peste prânz
ca să te joci c-un mânăz
și c-un motan fermecat.

Cu iubita în brațe să atingi
limanul absolut al fericirii
și să cultivi în cea mai
sacra grădină
semințele pe care emirii
veniți de la Mecca
ți le-au dăruit.

Să te scufunzi pe urmă
în Marele Mit
al contopirii cu miresmele
vântului, știind că
vreun zeu se va fi cuibărit
în sufletu-ți înrourat.



Un scrib din neam de prinți

Visător la marginea Marginii.
Paharele de cristal cântă;
clopotele la Biserica-de-pe-deal
bat în dungă.

Râul curge pe sub Moara mea
de grâne și poezie de la Brădiceni.
Trebuie să-i recitesc
pe Aragon și Eluard,
Montale și Ungaretti.

Macii ard la Canton.
Am să mă pricopsesc cândva,
după ce voi scrie Marea Poezie a Lumii
(mele misterioase) eu,
un scrib care mă trag
din neam de prinți
din vreun oraș-cetate al Italiei.

M-am îndrăgostit de Genoveva
de Brabant pe când își flutura
părul pe sub cireșii cu negre fructe
ciugulite de păsări flămânde
și înghețate (vai, ce urgie!) lângă Benoni-fiul
și fratele său, puiul de elefant.

Prințul din Levant îmi e frate.
Cezara îmi e soră.
Și, oh, îl bocește pe Ieronim
Contemporanul, răpus într-o grea
luptă de mult mai tânărul
Adrien Danp, pe când vâna
un iepure chiar pe Valea
numită Anamnesis-Miradoniz.

Dar să pun punct transversaliei
de față. Mai e oleacă
și-o să răsără zorii și
o să treacă pe-aici Dumnezeu.

Apoi or să năvălească
de dincolo de zarea Eternă
Nemuritorii Aezi.

Un text transcris după un vis de un poet numit NARCIS

„Aveți grijă! - ne avertizează puștiul
de nici șapte
ani, cu ochii adânci cum oceanul -
O să bată cât de curând vântul, cu
pletele-i zoroastrice, dintr-o parte
ca și gândul.”

„Fiți-mi de fapt și de drept tovarăși
spre Mecca!” - zice iarăși puștiul
cu suman albastru peste cămașa
de in - „O să iasă din nori Luna
gata să leviteze pe mări. Aștept
ale voastre-ntrebări, cu zbor acvilin!”

„Fi-vom ca întotdeauna - îi spunem
puștiului - colegii tăi de joacă și
vom construi împreună lumea nouă
ca în Era Primară, dincolo de zarea
Imaginației”.

Puștiul chicotește printre lupi dragi,
culegând fragi de culoarea focului:
„Să ne răcorim oleacă gura, înainte
de-a începe învățătura despre doxa și logos,
physis și kosmos, leghein și arché,
apeiron și Școala din Atena, aletheia
și demos, în Academia Duminicală!
Iată! Greierii-s deja acolo! Dascăl
e chiar Apollo! Ieri a fost Dionysos!
Ce bărbat vizionar cel dintâi! Ce chipeș
și magician cel de-al doilea! Ce inteligenți
și buni povestitori de basme! Entuziaști, amândoi,
cu vлага în vine fremătând!”

„Trece și-un roi de albine cu vreo câteva
regine în frunte - îi agrăim puștiului.
Și cu trântorii-n mijloc să n-o ia din
loc aiurea. Licuricii au ajuns la rândul
lor și adună logostele de prin iarbă. Pan
cu-o barbă cât mătasea porumbului
schimbă numele cu cele redactate
în cea de-a doua metalimbă. Melcul își
duce casa-n spinare; cu tragica-i răbdare
heraclitică-i hotărât să-și adjudece titlul
de premiant, chiar de-ar cădea să-i fie
îndrumător Immanuel Kant ori Vasile Conta.
Esenin își mână troica și el, tot înspre Celebra
Academie-din-poiana cu lăcrămioare și deditei.
Este anunțat c-un curs despre Devenință și
Constantin Noica (autor al unui Tratat de
Ontologie). Bacovia își termină și dânsul,
înnăbușindu-și plânsul, recitarea despre
„Plumbul alchimic”.

„Ce mai zarvă și în săli, și pe coridoare, pe
culoarele Bibliotecii! - se miră în stilu-i
reveriant puștiul cu câte un înger pe fiecare
umăr. Și ce mai gălăgie în laboratoare,
în atelierile artistice. Ce-ar fi să-i număr?”

„Nu e cazul! - îi reamintim interlocutorului
nostru. S-ar duce naibii tot hazul - iar
hazardul e obiectiv! Să înceapă Jocurile Eucaline!
Și să triumfe spiritul colectiv al Creației!
În cinstea Imaginației!”

Spiridon POPESCU

Sunt un François Villon

Sunt un François Villon, născut din flori,
În jurul meu roiesc spânzurători
Cu frânghii, putrezind de nerăbdare
Să mă strivească, Doamne, ca pe-o floare.
Să nu le dai putere-asupra mea,
Tu mă ridici prin vers la rang de stea,
Dar vai: în loc să-ți port recunoștință
Și să mă-nchin spre ceruri cu credință,
Eu-ți ies pe-ascuns în drum - lichea mai sânt!
Te tâlhăresc și-ți fur chiar duhul sfânt.

Comentarea unei sentințe

Precis că Dumnezeu fu mituit,
De nu vru El deloc, deloc să vadă
Că Soarele-i un criminal nenorocit
Care-a ucis atâția oameni de zăpadă
Și, prin urmare,
În loc să-i dea ani grei de-nchisoare,
Cum merita cu vârf și-ndesat,
Îl declară nevinovat.

Pronunțarea sentinței mă lăasă mut:
În vecii-vecilor n-aș fi crezut
Că-n Cer
Judecățile sunt făcute la fel
Ca pe la noi.

Doamne, nici nu-mi vine să mă gândesc
Cum va arăta Judecata de-Apoi!...

Sunt mai puțin c-un vers

Sunt mai puțin c-un vers decât zăpada,
Altminteri tot la fel de alb ca ea
Căci uneori nici eu nu-mi pot da seama
De stau în preajma iernii, sau a mea.

Sunt mai puțin c-un vers ca luna plină,
Altminteri strălucirea mi-e la fel
Căci uneori nici eu nu-mi pot da seama
De-s luminat de mine, sau de cer.

Pastel

Ninge -
Probabil, Dumnezeu sesizând
Că gustul cititorului s-a schimbat,
Că poezia rimată
Nu mai are succesul pe care-l avea,
A încetat să mai scrie sonete
Și s-a apucat să compună
Poeme în vers alb.

Teamă

Deși era un ger de crăpau pietrele,
Ceva inexplicabil, nelalocu' lui se-ntâmpla:
Inima mea
Nu reușea nicidecum să înghețe.

Din cauza aceasta, iubito,
O bucată de vreme chiar m-am temut
Ca, nu cumva, sentimentelor tale,
Cu vădite înclinații spre patinajul artistic,
Se le treacă prin cap într-o zi
Să emigreze spre alte inimi,
Mai potrivite
Practicării acestui sport grațios.



Mister

Mi-au împlântat cuțitul în inimă,
Voiau să mă ucidă dar, vai,
Din rană
În loc să curgă sângele meu
A început să curgă sângele lui Iisus.

Anchetatorii desemnați
Să elucideze acest mister
Nu au reușit nici până în clipa de față
Să răspundă la cele două mari întrebări:
Ce căuta sângele lui Iisus
În inima mea?
Și cum a ajuns el acolo,
Știut fiind
Că, la toate intrările inimii mele,
Fuseseră plasate santinele?

Stau peste drum de mine

Stau peste drum de mine: mi-am luat casă,
Dar Sinele (o lepră) nu mă lasă
Să duc un trai tihnit, precum aș vrea -
Mereu mi-aruncă-n curte câte-o stea,
Mereu îmi sparge geamul c-un luceafăr,
De parcă s-a scrântit, nu mai e teafăr.

De nu-ncetează, jur pe Dumnezeu,
Voi riposta, și încă mult mai rău -
Îi voi zvârli în geam un curcubeu.

Psalm

Doamne,
Mi s-a umplut sufletul de Mării -
De la o vreme,
Toate Măriile evlavioase
Vor să-și nască Hristoșii
La maternitatea din sufletul meu.

Cu smerenie vin și te-ntreb, Doamne:
Cum ai putut să ridici
În mine această imensă clădire,
Fără ca eu
Să nu fiu în stare să văd
Nici sacii de ciment,
Nici roabele cu nisip,
Nici stivele de cărămizi,
Nici bidoanele cu vopsea lavabilă
Și, mai ales,
Fără să simt cum îmi umblă prin suflet
Zgomotoșii zidari?

Ca să evit scandalul

Revin în mine, Doamne,
după un lung turneu,
făcut c-un cor de îngeri
prin cerurile Tale,
însă aici, surpriză:
constat că un alt Eu
se instalase-n mine
și-mi sta mereu în cale.

Ca să evit scandalul
am luat în piept nămeții
și am plecat din mine
pentru tot restul vieții.

Priviți, această ghilotină

Priviți, această ghilotină
de azi încolo e a voastră.
V-o dăruiesc (conform sentinței)
spre-a mă ghilotina mereu;
M-am condamnat atât de aspru,
să poată zilnic să se vadă
Că nu e nici măcar o pată
de roșu, în lăuntru meu.

Dacă va obosi călăul
aduceți altul, cât mai grabnic,
Să nu se piardă nici o clipă,
căci timpu-i prețios, știți bine,
Iar de se va toci vreodată
oțelul, vă implor, prieteni:
Nu dați decret de grațiere -
decapitați-mă cu mine!

Aproape sonet

Ajunsă-n pragul morții, tristețea mea mi-a spus:
„De vrei să-ți meargă bine-n poezie
Ferește-te cât poți de bucurie,
Căci pe acolo versuri bune nu-s”.

Am încercat să o privesc de „sus”
Și să ignor povața ei târzie,
Dar, când văzui că slova mi-i lălăie,
Și-ntre poeți sunt doar un biet intrus

Mă mânai. Și-n marea mea trufie
Mă răzbunai cumplit pe bucurie,
Trăgând cu pușca-n ea ca-ntr-un fazan.

Nu cred c-o răpuneam (fir-ar să fie!)
De nu mă ajuta, cu dibăcie,
Și ea: tristețea unui prunc orfan.

Fragment de autobiografie

Sunt un neisprăvit, vecine,
Nu merit stimă și iubire:
Cerei să mă-ntâlnesc cu mine,
Dar nu venii la întâlnire.

Sunt un nemernic, domnișoară:
Deși m-am anunțat și-n scris
Că merg să mă conduc, la gară
Plecai tot singur. Țasta mi-s!

Florian SAIOC

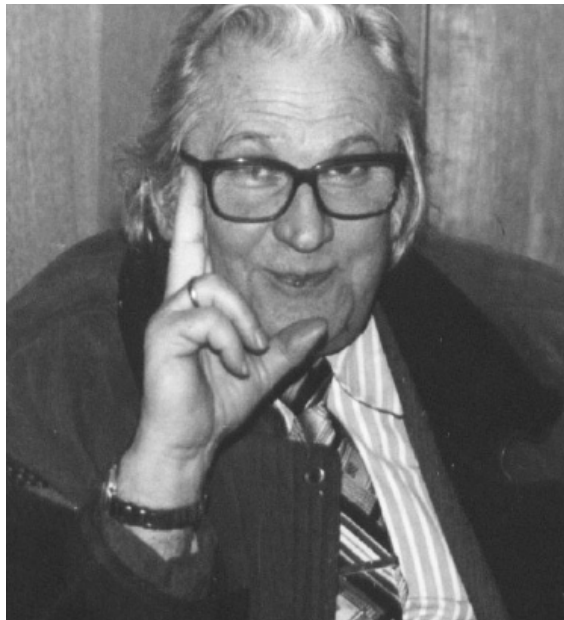
pulbere

vin primăveri și trec primăveri
vin veri și trec veri și toamne și ierni
viitorul vine în azi și trece în ieri
eternii se mută-n eternitate
și eternitatea se mută-n eterni
ba și trecătorul se mută-n trecut
haptic! - îmi veni să strănut
și-acum mi se pare
că trecutele toate devin viitoare
precum și trecuții devin viitori
tu uite-ai crescut când te-nsori
ia-o pe una dintre smerite
că toate-așteaptă să se mărite
iar dacă se-ntâmplă să ai ghinion
te lasă bă Gheorghe și îl ia pe Ion
ehe, ea e dulce ca parfumul de crin
îl lasă pe Ion și-l ia pe Mărin
(asta femeie asta muiere)
Mărin are palat și avere
îl plăcea mai mult pe Ilie
dar ăla are doar o amărăță de prăvălie
la brâu o legătură de chei
și-i fug ochii după alte femei
pe Vasile cel mai avut mai voinic
l-a dus la groapă pe dric
în lume nu-i statornic nimic
aude cântările și liturghiile
pulbere-s toate bogățiile toate filozofiile
un vârtej din senin iscat o înhață
pulberea drumului o izbește în față
și parcă devine o stană de gheață

ba eu risc
și urc în pisc
dar mă doare în menisc
pentru că-s dator la fisc
mare hărmălaie isc
dacă viața mi-o confisc
și mă urc din pisc în pisc
ca să-i sictiresc pe cei
care cred că-s Dumnezeu
Doamne, uită-Te la ei
câți cinstiți și câți mișei
cum să-i judece instanța
când îi scârțâie balanța.

ciudatele obsesii

mi s-a deschis în suflet o uriașă rană
se reciclează tragic condiția umană
sau e doar o părere ciudată o nălucă
fiesc e ce-i de dus din lume să se ducă
dar parcă o bună parte din lumea actuală
se află-n disoluție morală
ce face Duhul Lumii de ce respiră greu
și cine îl stârnește cine-L sufocă-n noi
cum fi-va jugul vieții rămas fără resteu
- probabil fără boi!



Eternizare

(poetului Viorel Gârbaciu
- in memoriam)

ba e bine să te mire
că intrarea-i prin ieșire -
însă mie mi se pare
că se iese prin intrare
plânsu-i dat oricărui ins
tocmai ca să fie plâns
plâns cu lacrimi de durere
nu că ochiul lumii-o cere
râsul însă ni s-a dat
nu să-l râdem înfundat
ci să râdem râs în hohot
peste dangătul de clopot
dar prostia - recunoști
că li-i dată celor proști?
încă din copilărie
ăstia râd așa-n prostie
râd și când nu te aștepti
să-i deștepte pe deștepți -
că ei singuri sau perechi
râd cu gura la urechi -
iar poetu-i secondează
cu un zâmbet și-i pozează
spre-a eterniza - ne spune -
marea lor deșteptăciune

timpul I

m-am convins la bătrânețe
să nu pun în dogme bețe
că sunt bune sunt istețe
și au foarte multe fețe
înălțimi și suprafețe
ele-s - nu vă speriați -
frâne pentru desfrânați
au o țintă naturală:
curățenia morală
binele aș vrea să-l practic
fără să devin dogmatic
pentru că la o adică
tot ce-i peste bine strică

un impuls

tu știi că vei pleca dar când nu știi
prea mult nici viața nu o mai suporti
eternitatea nu e pentru vii
eternitatea-i numai pentru morți

de-aceea nu mă las abandonat
în mâna-unui destin nerod sau năzdrăvan
mă vreau cu timpul meu profund și
implicat
în tot firescul Univers uman

de ce zâmbiți sunt mic neputincios
nu-s fioros puternic e firesc
nu trebuie să fiu cât un colos
mi-ajunge un impuls Dumnezeiesc

coșmar geometric

azi la cel mai mare praznic
toți atomii se vor strânge
mi-a lăsat un tont de paznic
poarta larg deschisă-n sânge
Dumnezeule coboară
și auzi cum lumea plânge
iar în lume plânge-o țară
dar credința-i nu se frânge

robu-i romb și roaba-i rombă
la ei mârâie-un foton
trunchi de con-focos de bombă
punctu-i țintă-n poligon
arcu-n sferă sfera-n trombă
piramida-n veacuri plombă
sarcofagu-n catacombă
în trapez subit sucombă
robul - romb și roaba rombă
geometrie-n duh confuză
coastă-are și țeastă-obtuză
lungi falange paralele
rânjetul lipsit de buză
albul scrâșnet de măsele
mă-nfioră și m-amuză
pe o frunză de scaiet
se așează-o buburuză
cineva chiar Sfântul Petre
zugrăvește-n noi portrete
și înfige-ntr-un perete
două tibia-catete
și-un femur ipotenuză
umbre vin pe căi secrete
și se fură din portrete

azi la cel mai negru praznic
floarea lumii se va strânge
mi-a lăsat un tont de paznic
poarta larg deschisă-n sânge
și n-am unde-a mă mai duce
cineva într-o răscruce
răstignește-n mine-o cruce
iar pe cruce pironită
stă FIINȚA LUI iubită
unii nu-nțeleg nimic
ba chiar după jertfa sfântă
încă se mai iau la trântă
unul mutilează frânge
altul varsă-al lumii sânge
fiindcă-al lumii Tartecot
coada-și vără peste tot

Marius Marian ȘOLEA

1

Ploaia s-a oprit,
asfaltul orașului murdar încă oglindește speranța
și însuși întunericul nopții pare că luminează
puținii oameni de pe stradă.
atât câți sunt, merg cu toții să-și certifice
reprezentările.

depărtările sunt reci, fericirile departe.

noaptea asta este într-atât de udă,
încât țipetele femeilor se lipsesc de
sirenele salvărilor.
ele au această obișnuință bizară, țipă,
deopotrivă,
și când dau viață, și când trimit la moarte.
salvările, la fel: duc oameni la moarte,
dar îi duc și acolo unde speranța mai pâlpâie
și unde se mai cumpără timp pentru
niște planuri
și pentru alte închipuiri.

înconjurat de drumuri și de case, aștept.

doar amintirile mai trec aceste praguri -
precum niște rude îndepărtate,
cărora abia le mai poți recunoaște chipurile.

17

Îndrăgostiți de nuduri și de mare,
trec marinarii prin porturi, ca timpul pe
străzile înguste.
mai sunt margini de lumi, care îi așteaptă.
mai sunt și femei care nu-și mai pun
întrebări.

îndrăgostiți de noapte și de lună,
marinarii trec înspre singurătate.
și cât sunt de puternici cei care nu mai au
pe nimeni!
în ochii lor, lumina se întinde cu ușurință,
ca aurul,

în fire subțiri.
marginile valurilor mici, nepăsătoare,
precum amintirile fără importanță,
sunt ca gândurile lor,
abia ridicate deasupra multiplelor uitări.
distanțele, ca pereții. adâncurile mării,
ca somnul.

călătoriile, ca viața fără destinație.
pentru alții, chiar și pietrele mici,
aduse pe țărm de valuri,
strălucesc precum cele mai scumpe bijuterii,
scoase cândva din adâncul unor nopți de pământ.
pentru alții, oamenii sunt doar un pământ umblător,
dar cu toții se duc pe aceleași corăbii,
pe aceleași vapoare.
trec marinarii prin porturi, ca timpul pe
străzile înguste.

53

Este atâta lipsă de realitate în noi,
încât doar cu trupurile mai facem dovada existenței.
până la urmă, fugile noastre de sens, demnitate, adevăr
vor provoca un vacuum atât de dens,
încât vor ieși alți oameni spre lumea de aici,
vor ieși din sufletele noastre ori numai din memorie
sau din alte consistențe materiale.
vor ieși din tablouri, din cărți și din fotografii,
mirându-se de ceea ce constată în această lume,
închipuită a fi doar a noastră,
pe care niciodată nu ar fi acceptat-o a fi lumea lor,
așa goală cum este, fără oameni,
doar cu umbre umblătoare, doar cu umbre de penumbra.
se vor teme și se vor simți străini
fără oamenii care să determine cât de cât ceva în istorie.
o lume fără vreme, părăsită de specia
care odată avea idealuri, vise și proiecții în timp.
au murit oamenii cu suflet etern,
au rămas supraviețuitorii de momente strict determinate.



55, al privirii din sine

Pentru a nu ceda în lumea care tot coboară,
mă prind de lucrurile mari
făcute-n alte vremuri tot de oameni.
mă lipsesc de construcții, cântece, idei.
și cât de confortabil mă simt
pentru că încă e permis să-ți alegi refugiul!

apoi, încerc să urc spre lucrurile și ideile
din cosmos,
care sunt cu totul diferite de cele de aici,
de la suprafața pământului,
unde și lumina este prietenoasă,
alimentând viața
și timpul specific al fiecărui fel de materie
în parte.

acolo, unde necuprinsul trăiește
fără a depinde de moartea limitată din el,
lumina are spații în care ar putea călători
și în zigzag,
influențată fiind de câmpuri cu totul diferite,
de vibrații dintre infiniri de mai multe feluri
și unde gravitația renaște, la rândul ei,
în alte gravitații.
acolo, lumina e atrasă în mod diferit
de forța gravitațională a materiei întunecate
și de goluri.
în marginile acestora, ar putea sta nemișcată,
într-o încremenire, greu de imaginat,
împreună cu timpul.

ce bucurii întregi am mai putut avea
în această lume tristă!
și ce învieri între semenii mei tragici!
mai am tristeți pentru că știu că voi muri,
mai am și bucurii pentru că viața are sens.
și mai iubesc tocmai pentru că încă mai
trăiesc,

deși am parcurs atâtea și atâtea morți,
deși am coborât după oameni
în gropile adânci din sufletul lor,
pe care singuri le săpau.

ce bucurii întregi am mai putut avea
în această lume tristă!
și ce învieri!

Testament

După o viață de căutări și de obsesive dorințe
în a găsi adevărul și rațiunea de existență a lucrurilor,
după puține drumuri cu sens adevărat
și după câteva rătăcirii culturale,
pe care le-am considerat de multe ori,
pentru propriul confort, căutări necesare,
mi-a rămas nădejdea ca măcar infinitul
să nu fie o singurătate.
din copilărie și până acum,
doar timpul a putut merge lângă mine pe drum.
schimbările lumii le-am văzut a fi peisaj, nimic important.
înconjurat de atâtea limitări și, totodată,
prizonier al limitei din mine, am înțeles,
mai presus de orice,
de contradicții și de certitudini,
că adevărul și sensul se găsesc în felul în care trăiești,
mai mult decât în concepții, atitudini și norme morale.
asemănarea cu originea, cu cauza de existență a lucrurilor
este aceea care îți furnizează în suflet
tainele existenței extinse.
singura șansă a omului,
ca apogeu al făpturii vii de pe Pământ,
șansă care să învingă nimicul suveran

dimprejurul nostru,
este doar sufletul lui, care proiectează totul
într-o armonie nesupusă dezordinii zădărnice.
semenul meu, indiferent de timpul
în care ai locuit secvențial această lume emoționantă
și rece, supusă atât de generos rațiunii
și imprevizibilă atât de puțin,
îți las scris că singura înțelepciune practică și cu acces facil
constă în a nu te opri la fragment
atunci când vrei să înțelegi lucrurile.
nu te limita niciodată în cunoaștere la ce este lângă tine,
chiar dacă percepi că proximitatea
poate fi câteodată un angrenaj fără logică
și fără utilitate.
și se mai poate întâmpla ca exact ceea ce nu înțelegi tu
despre semenul tău poate fi tocmai
ceea ce are nevoie un al treilea pentru ca și el
să găsească sensul lucrurilor, al întreprinderilor lui
sau al celor pe care le trăiește.
și mai este un lucru care dă atâtea bătăi
de cap oamenilor...

existența profund egoistă, tensionată,
între importanța pe care ne-o dăm nouă înșine
și cea pe care am dori să ne-o dea cei pe care
îi dorim

a exista în această ecuație.
dar asta se întâmplă doar când noi ne suntem
nouă înșine
o necunoscută.

din tot ce înseamnă omenire, dobândiri, trăiri,
mi-a rămas nădejdea ca măcar infinitul
să nu fie o singurătate.

79

Puterea de-a iubi
va fi singura arma opozabilă civilizației
care va urma.

Ziua Culturii Naționale 15 Ianuarie

E♥INESCU



Locuiesc în limba română și trăiesc într-o grădină al cărei nume este România. Poporul acestei grădini avea să supraviețuiască legiunilor romane, iataganelor turcești, cuțitelor grecești, cizmelor germane și tălpii bolșevice, legând o țară pe care marele martir Gheorghe I. Brătianu a cuprins-o în două cuvinte: *enigmă și miracol*.

- *Te binecuvântează frumoasă țară, țară a bucuriei și a durerii!* - cuvânta și Regina Maria, înotând victorioasă prin nimbul auriu al reîntregirii.

Ca proprietari de drept ai *României de azi*, să ne îmbrăcăm în lumina speranței și să credem într-o miraculoasă *Românie de mâine*, pentru că, dincolo de căinoșenia lumii și otrava timpului, ea va rămâne rostul, țărâna, sângele și credința noastră veșnică.

Horațiu MĂLĂELE